SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 9 JULI 1936

HET BEGIN VAN DEN ZEILWEDSTRIJD

BEDROGEN BEDRIEGERS

'n Schildpaddenrace

Hoe kom ik in de wereld vooruit?

MAUPIE Miesemuis, Eduard Eendenknerp en Harrie Hazenhup waren indertijd de alleronaardigste bengels van gansch Dierendorp. Altijd waren die drie heeren bij elkaar, altijd vonden ze met hun drieën nieuwe kwajongensstreken uit en altijd werd er van hen gezegd :

„Dat zijn de ondeugendste deugnieten van het heele dorp, die verdienen onnoemelijk veel slaag!"

Een van de ergste kwajongensstreken, die ze uithaalden, was die geschiedenis ter gelegenheid van de schildpaddenwedren, en dat geval zal ik je nu eens vertellen. Maar je moet dan zoo verstandig zijn, dat je je vooral niet te boos maakt op dat drietal ondeugden.

Bruno Brombeer had iets gelezen van autowedstrijden, die de menschen wel eens onder elkaar hielden, en, nadat hij een tijd lang over dat onderwerp had zitten nadenken, ging hij naar den burgemeester van Dierendorp en zei :

„Burgemeester — ik bedoel Edelachtbare — wordt het nu niet tijd, dat wij in ons dorp ook eens wedrennen houden? Anders worden wij, Dierendorpers, beslist nog achterlijk!"

„Tja!" antwoordde de burgemeester en hij trok een gezicht, alsof hij nadacht. „Tja, wij zouden ook wel eens wedrennen kunnen houden, maar zie je — Stef Struis zal dan steeds de winnaar zijn, omdat die met zijn onbehoorlijk lange beenen zoo verschrikkelijk hard loopen kan!"

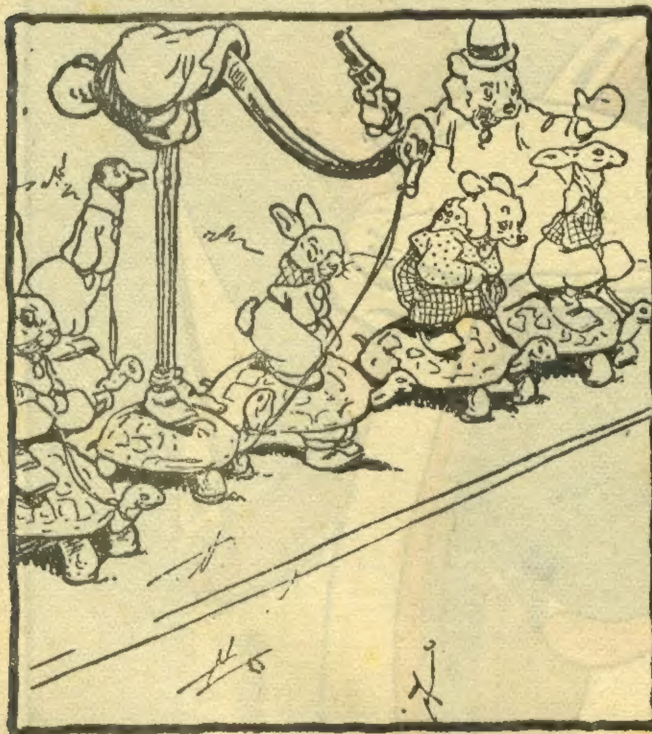

„Hoe is 't weer daarboven?" vroeg Maupie Miesemuis.

„Ja, maar dat is niet wat ik bedoelde, Edelachtbare!" viel Bruno den burgemeester in de rede. „Ik heb de zaak al een heele poos overdacht en ben toen tot de conclusie gekomen, dat wij in Dierendorp het best schildpaddenwedrennen zouden kunnen houden!"

„Nou, dat lijkt mij nu niet bepaald 'n goed idee," vond de burgemeester. „Of liever gezegd, ik vind het eigenlijk een snertidee, want hoe krijgen we een schildpad zoo mal, dat hij hard begint te loopen?"

Bruno Brombeer lachte fijntjes. „Jaaa, Edelachtbare Heer Burgemeester, dàt is nu juist de kunst! Ook daaraan heb ik in mijn overpeinzingen m'n aandacht besteed en ik heb er dit op gevonden: We moeten eerst onze schildpadden er op dresseeren en wanneer dan de groote dag van de wedrennen daar is, komen we allemaal, elk met z'n schildpad, bij elkaar. Dan gaan we boven op de schilden staan of zitten.... nou, en dan kijken we, wiens schildpad het eerst aankomt!"

Bruno Brombeer gaf met een revolver het startschot.

„Dat heb je goed bekeken, Bruno!" sprak de burgemeester deftig. „Dat plan van jou zit goed in elkaar; dat had zelfs ik niet veel beter kunnen uitkienen!"

Enfin, nog denzelfden dag werd in heel het dorp bekend gemaakt, dat er vandaag over twee maanden — want dan zou het 's burgemeesters verjaardag zijn — schildpaddenwedrennen gehouden moesten worden. Men had dus twee maanden den tijd en de deelnemers konden dan intusschen hun rijdieren voor den wedstrijd trainen.

„Hij, die den wedren wint, krijgt als prijs een boek, getiteld: Hoe kom ik snel vooruit in de wereld?" liet de burgemeester er nog bij zeggen.

Alle inwoners, die het maar even doen konden, kochten zich een schildpad, die ze direct begonnen te oefenen in de schoone kunst van het loopen.

Natuurlijk ging dat niet zoo vlug — want zooals je weet, zijn schildpadden en slakken ongeveer even kwiek in lichaamsoefeningen — maar men vond, dat dit niet zoo erg was; alle schildpadden waren immers ongeveer even langzaam, zoodat men toch een wedloop zou kunnen houden.

Maupie Miesemuis, Eduard Eendenknerp en Harrie Hazenhup werden vooral toen steeds tezamen gezien, en wanneer de andere kameraadjes vroegen, of zij niet aan den wedstrijd zouden meedoen, lachten ze alle drie en zeiden, dat ze natuurlijk ook van de partij zouden zijn — de anderen moesten maar afwachten, dan zouden ze eens wat zien!

* * *

Eindelijk was dan de groote dag gekomen, die met zooveel spanning door een elk tegemoet was gezien.

Alle schildpadden werden in een lange rij naast elkaar opgesteld, terwijl hun berijders eerst nog wat rondliepen en druk met elkaar

praatten over de kansen, die elke mededinger had.

„Hoe is 't weer daarboven ?" vroeg neuswijze Maupie Miesemuis en keek omhoog naar Stef Struis.

Die arme Stef had er al reeds lang genoeg van, dat de drie deugnieten hem steeds voor den mal hielden — hij kon er toch zelf heusch niets aan doen, dat hij zoo verschrikkelijk lang was !

Natuurlijk gaf hij den kleinen plaaggeest geen antwoord, maar stapte snel weg, om zijn renschildpad te bestijgen.

De andere mededingers deden evenzoo, en toen het geheele zaakje ten slotte aan de startlijn gereed stond, kwam Harrie Hazenhup nog aanzetten, die met zijn schildpad naast Stef Struis ging staan.

„Wat heb jij voor een eigenaardige schildpad ?" riep Stef Struif uit. „Die heeft warempel schoenen aan !"

„Natuurlijk!" antwoordde Harrie. „Je hebt toch zeker wel eens van de Gelaarsde Kat gehoord ? Nou, die is familie van de Geschoeide Schildpad!"

„O ja — zoo — dat wist ik niet!" bromde Stef, die zich in stilte over zijn onwetendheid schaamde.

Daar ging Bruno Brombeer met een revolver in de vuist zijwaarts van de deelnemers staan. „Klaar?" schreeuwde hij luid en loste toen het startschot met een vervaarlijken knal!

Vooruit ging het ! — de schildpadden liepen zoo hard ze maar konden, maar geen hunner kwam ook maar half zoo vlug vooruit als Harrie Hazenhup's rijdier. Het was ongelooflijk, zoo hard als Harrie's schildpad sjouwen kon.

„Hup ! Vooruit ! Neem de beenen !" gilde Bruno's broertje Lutjebeer. „Vort beest, harder !"

„Kom dan, beest ! Loop ! Hop! Ksssst !" Vlug wat !" schreeuwde op zijn beurt Karel Kangoeroe z'n schildpad toe.

En Stef Struis stond al gauw op het punt af te stijgen en vooruit te hollen, want hij kon niet rustig op zijn schildpad blijven, terwijl deze zoo langzaam naar de eindstreep kroop.

Alle renners keken verbaasd naar Harrie Hazenhup, toen deze zich naar hen omkeerde en luidschallend lachte.

„Als jullie in het begin van de volgende week nog niet aan de eindstreep bent, rijd ik beslist terug om je te gaan zoeken ! En van het eten zal ik intusschen wat voor je bewaren !"

Zoo riep de plaaggeest lachend. Je moet namelijk weten, dat er direct na het eind van den wedren een feestmaal volgen zou, waarop ze allemaal nog meer gevlast hadden, dan op den wedstrijd zelf.

Stef Struis dacht bij zichzelf: „Om het boek, dat er te winnen valt, bekommer ik me niet erg. Veel liever had ik al dat heerlijke eten, dat daarginds klaar staat. Mmm !"

„Dat is bedriegerij !" schreeuwden ze allemaal woedend.

Nu, je weet wat voor schrokkerige eters struisvogels zijn ! Maar dezen keer kreeg Stef Struis toch een lesje, want toen hij eindelijk bij het doel kwam, was Harrie Hazenhup daar al lang onder het hoerageroep van de omstanders gearriveerd en aan den feestdisch op de eereplaats naast den jarigen burgemeester gezet.

Zoodra de andere mededingers hoorden, dat Harrie al gewonnen had, gaven ze er den brui van, lieten hun langzame rijdieren in den steek en renden haastje-repje te voet verder, om ook nog iets van het lekkere eten te kunnen bemachtigen.

Harrie had het allerlekkerste intusschen al opgegeten en Stef was daar heel erg nijdig om.

„Krijgt Harrie zijn prijs niet ?" vroeg hij, in de hoop zelf de kans te krijgen zich duchtig vol te proppen, terwijl de prijs werd uitgereikt.

„Ja, natuurlijk krijgt Harrie z'n prijs !" zei de burgemeester. — „Kom hier, Harrie, waar is je schildpad ? Ga er op zitten en haal je prijs af !"

Zoo besteeg Harrie dan weer zijn rijdier, dat, zoolang hij at, had staan wachten, en heel trotsch reed de winnaar voor en nam het boek in ontvangst, dat de burgemeester hem aanbood.

„Hoe men in de wereld snel vooruit komt, zien we hier aan Harrie Hazenhup !" begon de burgemeester zijn toepasselijke toespraak. „Harrie heeft den wedloop gewonnen ; hij als overwinnaar van. . . . !"

Wat was dàt daar ? !

Opeens zagen ze Harrie achterover van zijn schildpad vallen ; het rugschild van het rijdier ging aan één kant de lucht in, en eronder vandaan krabbelden Eduard Eendenknerp en Maupie Miesemuis ! !

Deze twee deugnieten waren het geweest, die hun vriend en mederakker Harrie naar de overwinning gedragen hadden, door een oud rugschild van een schildpad, die reeds heel lang gestorven was, op hun nek te nemen.

„Dat is bedriegerij !" riepen alle dieren verontwaardigd in koor. „Foei, bah ! Ze hebben ons voor den gek gehouden !"

Maupie Miesemuis en Eduard Eendenknerp, die eerst gedacht hadden, dat zij met Harrie in de eer zouden deelen, schrokken heel erg, toen ze zagen, dat iedereen woedend was en dreigend op hen afkwam.

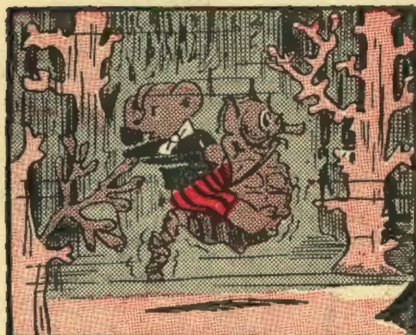
En Harrie Hazenhup zelf was spinnijdig, dat zijn beide kameraadjes verraden hadden, hoe de vork eigenlijk in den steel zat.

* * *

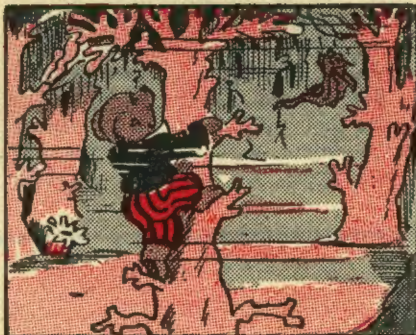
Ze kregen een voor een 'n flink pak voor hun broek van den jarigen burgemeester zelf en nadat deze drievoudige kastijding ten einde was, moesten ze voor straf in den hoek gaan staan, terwijl de andere dieren aan den feestdisch alle lekkere dingen alleen opaten. Ja, maar ze hadden zoo'n straf dan ook wel verdiend.

TEDDIE IN POPPENLAND

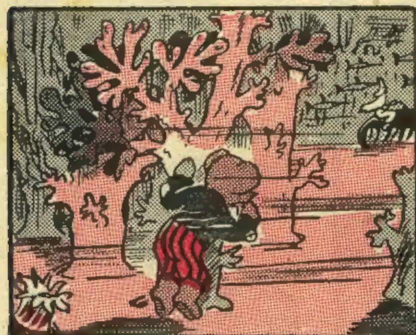
OPEENS HOORDE TEDDIE ACHTER ZICH LAWAAI EN HIJ KEEK VERSCHRIKT OM.-"DAT IS DE ZEEHEKS!" RIEP HET ZEEPAARDJE UIT. "IK BEN BANG VOOR HAAR EN IK WIL WEG!"

TEDDIE LIET 'T VERSCHRIKTE ZEEPAARDJE NAAR HUIS ZWEMMEN MAAR ZELF KLAUTERDE HIJ IN EEN VAN DE KORAALBOOMEN, OM 'N BETER UITZICHT TE HEBBEN VAN DE OMGEVING.

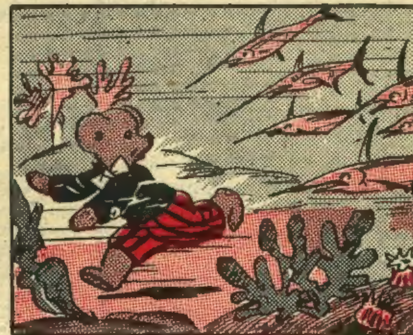
HIJ ZAT DAAR GOED VERSCHOLEN, TOEN DE ZEEHEKS VOORBIJ KWAM RIJDEN OP 'N REUSACHTIGEN KREEFT. EN ACHTER HAAR KWAMEN AL HAAR ZWAARDVISSCHEN GEZWOMMEN.

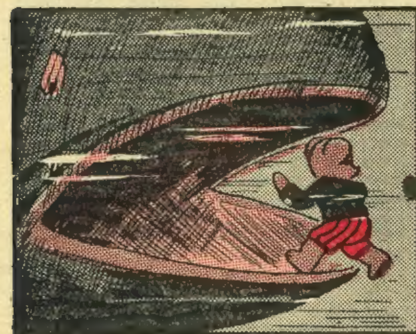
"ZE ZIET ER GEVAARLIJK UIT!" DACHT TEDDIE, MAAR HIJ KWAM SNEL NAAR BENEDEN OM DE HEKS EN DE ZWAARDVISSCHEN, DIE HAAR SOLDATEN WAREN, STILLETJES ACHTERNA TE GAAN!

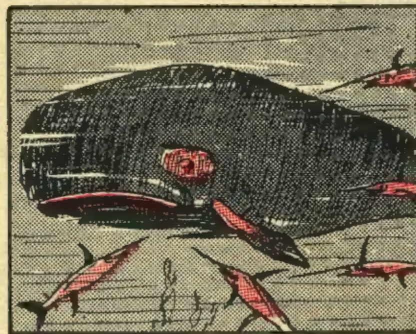
MAAR NET TOEN ZE UIT HET KORAALBOSCH KWAMEN, DRAAIDE DE ZEEHEKS ZICH OM EN ZAG TEDDIE LOOPEN! "VAT HEM! PAK DEN SCHAVUIT!" COMMANDEERDE ZE HAAR ZWAARDVISSCHEN.

DEZE ZWOMMEN DEN ARMEN TEDDIE ACHTERNA EN HOE 'T BEERTJE OOK RENDE, ZE KWAMEN STEEDS DICHTERBIJ. "O,O,O, WAT BEN IK BANG!" DACHT TEDDIE. "WAT ZAL ER NU GEBEUREN?"

GELUKKIG ZAG HIJ 'N GROOT HOL EN HIJ SPRONG FLUKS DE DONKERE RUIMTE BINNEN, OM ZICH DAAR VOOR ZIJN KWAADAARDIGE VERVOLGERS IN VEILIGHEID TE BRENGEN. 'T WAS NET OP TIJD!

HET HOL WAS IN WERKELIJKHEID DE MUIL VAN 'N GROOTEN WALVISCH, DIE ZOODRA 'T BEERTJE BINNEN WAS-ZIJN MOND DICHT KLAPTE EN SNEL BEGON WEG TE ZWEMMEN.

HET WAS STIKDONKER IN DEN BEK VAN DEN WALVISCH EN TEDDIE, DIE NIETS ZIEN KON, MAAKTE ZICH ERG ONGERUST. "WAAR BEN IK TOCH TERECHT GEKOMEN?" VROEG HIJ ZICH AF.

SPELLETJES VOOR BUITEN

Nu het weer eens zomert

Probeer deze twee nu ook maar eens; ze zijn de moeite waard

IN aansluiting met de vacantie-spelletjes, die we den vorigen keer besproken hebben, geven we hierbij nogmaals een tweetal spelen op, die beide wederom geschikt zijn, om zoowel buiten- als binnenshuis gespeeld te worden. Mochten er dus regenachtige dagen komen, waarop je onmogelijk de deur uit kunt gaan, verlies dan niet den moed, maar houd jezelf en de anderen hiermee bezig.

Ben je klaar?

DIT is een grappig spel, waar we telkens met ons tweeën aan kunnen deelnemen, maar.... het vereischt in de eerste plaats zelfbeheersching van ons. Het is een spel en het mag dus nooit in baldadige vinnigheid ontaarden! Denk daar vooral aan.

We gaan met ons beiden goed geblinddoekt tegenover elkaar op den grond zitten, zóó, dat de voetzolen der spelers tegen elkaar rusten. Elke speler houdt een opgerolde oude krant in de handen, die als slagwapen dienst doet.

Een van ons beiden begint met den ander te vragen:

„Ben je klaar?" waarop de ander antwoordt:

„Ja!" Doch terwijl hij dit zegt, buigt hij zijn bovenlichaam naar voren, naar rechts of naar links (achterover gaan liggen mag niet — denk daar aan!).

Degene, die de vraag gesteld heeft, mag nu met zijn opgerolde krant een flinken slag doen in de richting waarin hij denkt, dat zijn tegenstander gebogen is.

Vervolgens is de speler, die zooeven antwoorden moest, aan de beurt, om „Ben je klaar?" te zeggen, en zoo doen we dat steeds om en om.

De verliezer is hij, die het eerst zijn krant aan flarden geslagen heeft en dus geen bruikbaar wapen meer bezit.

Je begrijpt, dat we bij dit spel toonen moeten zelfbeheersching te bezitten en we er vooral geen ordelooze slapartij van mogen maken.

Voor de omstanders is zoo'n duel van geblinddoekten vooral heel grappig om aan te zien,

zoodat „niet meespelen" — „toch pret hebben" beteekent.

Het evenwichtsspel

EEN spel, waarbij we zien kunnen, wie onzer zich op een smalle richel het best in evenwicht kan houden.

We beginnen met twee kistjes op eenigen afstand van elkaar op den grond te zetten.

Over deze kistjes leggen we een stevige houten lat of een lange, smalle plank en probeeren dan eerst voorzichtig, of we daarop kunnen gaan zitten, zonder dat de lat breekt.

Op het voorste kistje leggen we een twaalftal flinke kiezelsteenen, nemen dan een stok of een bezemsteel ter hand en gaan op de lat zitten met onze voeten voor ons uit.

Nu komt het er op aan, alle twaalf kiezelsteenen een voor een met behulp van den stok in onze handen van het kistje af te wippen.

Vallen we echter voor dien tijd „van ons stokje", dan moeten we voor een der andere spelers plaats maken.

Het zal je heusch niet meevallen in het begin. Dat zul je trouwens wel merken.

DE KLEINSTE ROOVERS DER WILDERNIS

Niets is tegen hun aanval bestand

ROOFMIEREN ALS VERDELGERS

ER zijn in de wildernis natuurlijk wel kleinere dieren dan mieren, maar er zijn misschien geen grootere roovers dan zij. Ik bedoel hier niet de mierenvolken, zooals de termieten, die steeds op dezelfde plaats blijven wonen, die steden bouwen en daarin leven; ik bedoel de rondtrekkende roofmieren.

Dat is een gevaarlijk volkje. Ze vallen alles aan, wat ze tegenkomen, of het nu een ziek dier is, of een jong dier, dat nog niet geleerd heeft om te vluchten. En evenmin geven ze er iets om, of ze te doen hebben met een groot dier, zooals een antiloop, of slechts met een klein dier, zooals een muis. Ze vallen steeds aan, als ze dat kunnen.

Deze roofdieren bouwen geen steden, zij hebben geen vaste woonplaats; ze trekken door het bosch in een stoet, die ongeveer vijf centimeter breed en honderden meters lang is. Er komt gewoon geen eind aan.

Menschen, die de wildernis goed kennen, kunnen je dadelijk zeggen, of er een roofmierenvolk voorbij getrokken is. Dat zien ze aan het spoor, dat millioenen kleine voetjes nagelaten hebben.

De expedities in de wildernis moeten erg voor hen oppassen, veel meer dan voor de wilde dieren. Want zij naderen volkomen geruisloos, en ze weten niet wat angst is.

De diertjes zijn ongeveer even groot als onze mieren. En als je er een van zag, zou je heelemaal niet begrijpen, dat ze zoo gevaarlijk kunnen zijn.

Maar ze hebben veel grootere kaken dan onze mieren en hun beet is wel niet gevaarlijk, maar toch heel pijnlijk. Wat voor hen vluchten kan, is veilig. Wat dat niet kan, is reddeloos verloren.

Het schijnt, dat de mieren aan de spits van de troep de richting aangeven. En nu kun je doen wat je wilt, de mieren, die achter die spits volgen, loopen door in dezelfde richting. Alleen voor vuur gaan ze opzij, of voor een kuil. Dat doen ze, omdat ze niet goed klimmen kunnen. Als ze een kuil zien, gaan ze er omheen, maar als ze er voorbij zijn, nemen ze toch dadelijk weer dezelfde richting. En het is heel moeilijk, om hen te bestrijden, omdat ze met zoo ontzaglijk veel komen.

Wanneer een kamp van een expeditie door deze roovers overvallen wordt, en de aanval wordt niet spoedig opgemerkt, dan wordt het hard vechten, om de aanvallers de baas te worden. Want als ze eenigen tijd ongemerkt hun gang hebben kunnen gaan, zijn ze overal. Dan overstroomen ze den grond in de tenten. Wie uit zijn bed stapt, of van zijn matras afkomt, wordt dadelijk door honderden mieren aangevallen, die tegen hem opklimmen en hem van alle kanten bijten, hetgeen 'n ondraaglijken jeuk ten gevolge heeft. En wanneer men op den grond blijft staan, komen er ook steeds meer bij.

Het gaat er nu om, een vuur te ontsteken, dat heel breed is; daar durven de mieren niet doorheen en als ze dat zien, gaan ze den anderen kant op. Zoo wordt dan de rest van het leger om het kamp heen geleid.

Als dit gedaan is, begint de reiniging van het kamp. Levende dieren, die vast zitten aan kettingen of in kooien, moeten het eerst gered worden. Want de mieren laten zich door niets afschrikken. En daarna moet met brandende fakkels de grond worden schoongemaakt. Uren is men dan bezig, om de indringers op te ruimen.

Maar het leger, dat om het kamp heen geleid werd, trekt verder, alsof er niets gebeurd is, alsof niet vele duizenden mieren zijn achtergebleven.

En wee het dier, dat zich op hun weg vertoont. Als het niet vluchten kan, is het verloren.

Zoo trekken deze vele millioenen kleine diertjes door de wildernis en ervaren kenners van de wildernis zijn voor hen veel banger dan voor panters of tijgers. Dat begrijpen we nu ook wel.

Want als de aanval voorbij is, als men gaat uitrekenen, hoeveel schade is toegebracht aan voedsel, aan apparaten en aan kleeren, dan is dat een heeleboel. Niet alleen geldelijke schade. Dikwijls genoeg beteekent zoo'n aanval, dat te veel van het voedsel bedorven werd, zoodat de expeditie hals over kop terugmoet. En dat is wel het ergste, wat een expeditie overkomen kan.

A. v. O.

JANTJE'S DROOM

Klein Jantje ging met moeder uit,
En plots'ling zag die kleine guit
'n Man staan met ballonnen —
Klein Jantje wou er niet voorbij:
„Toe, moes, koop er een paar voor mij.... !"
Zoo was 't gezeur begonnen.
„Een paar ?" zei moes, „een paar? ....Welneen,
Als jij 't graag wilt, krijg je er één.... !"
Maar Jan was niet tevreden.
„Nu," zei toen moes, „dan weet ik iets,
Jij bent begeerig? Jij krijgt niets!"
En zij nam Jantje mede....
En 's avonds bij 't naar bed toe gaan

Toen dacht ons Jantje er weer aan.
En 't kleine ventje schreide....
Hij droomde 's nachts — nu raad eens wat ?
Dat hij... wel v ij f ballonnen had.
Wat was het ventje blijde !
Maar plotseling — gingen z'op de vlucht
En namen Jan mee in de lucht,
Wat angstig was die stakker !
Hij vloog reeds door de wolken rond,
Toen — viel hij eensklaps op den grond,
En daarvan werd hij.... wakker !
— — — — — — — — — — — —
Als dat eens ècht gebeurd zou zijn?
Ach, Jantje's hoofdje deed zoo'n pijn —
Hij was uit bed gegleden —
En dacht: „Wat 'n nare droom was dat —
Ja, moes heeft wel gelijk gehad,
Nooit ben 'k meer ontevreden !"

ANNIE DE HOOG-NOOY

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

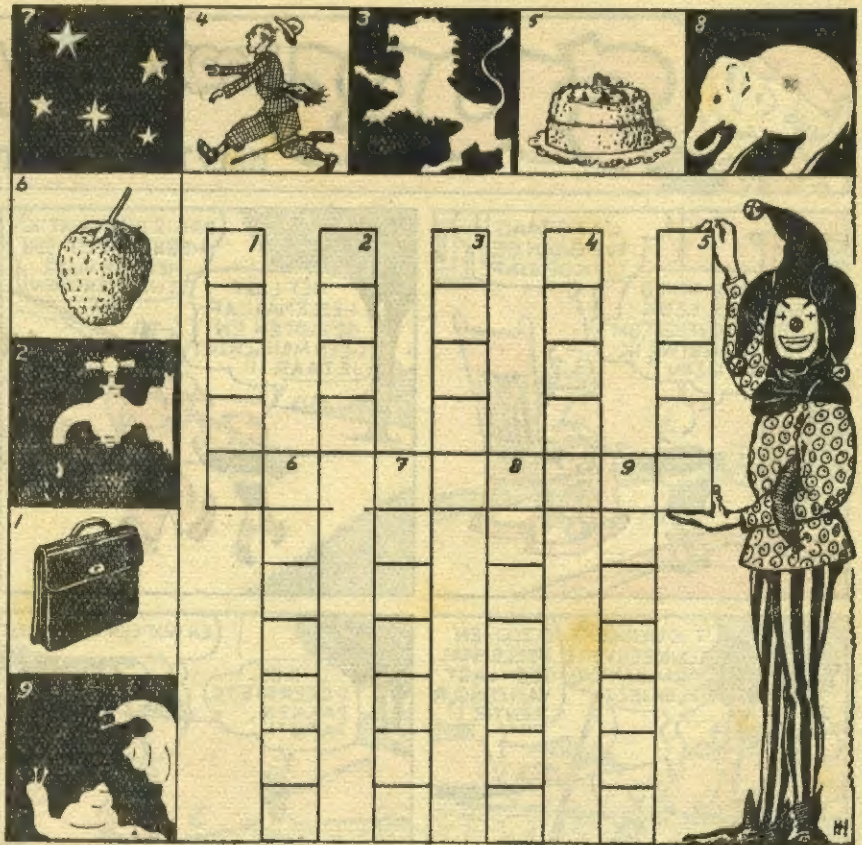
Geïllustreerd kamraadsel

HIER zie je dan weer eens een nieuw soort kamraadsel, waarbij de kam vijf tanden naar boven (1, 2, 3, 4 en 5) bezit en vier tanden naar beneden (6, 7, 8 en 9).

De plaatjes stellen de woorden voor, die ingevuld moeten worden, met dien verstande, dat in elk vierkantje een letter komt en de woorden van boven naar beneden te schrijven zijn.

De naam van plaatje 1 komt natuurlijk in tand No. 1, van plaatje 2 in tand 2, enz.

Wanneer je alles op de juiste wijze invult, zul je van links naar rechts in de negen horizontale hokjes in het midden den naam lezen van den man, die het kamraadsel vasthoudt.

Een zonderling vraagstuk

WE weten natuurlijk allemaal, dat de Amerikanen zulke hooge huizen bouwen, dat men die huizen „wolkenkrabbers" is gaan noemen; en ook is ons allen bekend, dat diezelfde Amerikanen zoo'n reusachtig huis in een zeer korten tijd neerzetten kunnen.

Nu sprak ik onlangs een man, die mij vertelde, dat hij een uitvinding gedaan had op het gebied van snel bouwen, een uitvinding, die zelfs de Amerikanen verbluft zou doen staan.

En hij gaf mij het volgende voorbeeld van zijn prachtige uitvinding:

Wanneer een muur door 10 arbeiders te zamen in 10 uur gebouwd kan worden, hoeveel tijd hebben dan een millioen arbeiders noodig, om dien muur te bouwen?

Antwoord: de muur zal zich dan vanzelf bouwen.

Want als 10 arbeiders er 10 uur voor noodig hebben, doen 100 arbeiders er 10 maal korter — dus 1 uur of 60 minuten — over; 1000 arbeiders doen het nogmaals 10 keer zoo vlug, d.w.z. in 6 minuten.

Indien we dus een millioen arbeiders aan het werk zouden zetten, zou de muur reeds in $^{36}/_{100}$ (zesendertig honderdste) deel van een seconde gebouwd zijn.

Maar in 36-honderdste seconde heeft geen enkele arbeider den tijd, om zelfs zijn troffel op te nemen.

Dus is het voldoende om een millioen arbeiders ter plaatse te brengen en de muur wordt.... vanzelf gebouwd.

Ja, die betreffende mijnheer, dien ik onlangs sprak, was een reuzen-uitvinder!

Voor de rekenmeesters

DE meneer met den baard is een knappe rekenmeester, dien je er hierover ziet nadenken, hoe hij met de cijfers 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 en 9 een totaal van 23 kan vormen, doch op zoodanige wijze, dat elk der negen cijfers slechts eenmaal gebruikt wordt.

Zou je daar ook kans toe zien? Wanneer je een goed rekenaar bent, moet dat mogelijk zijn.

Raadsels

1. Wat krijg je als je mijn jas omkeert?

2. Waarom trippelen de musschen en loopen de kraaien?

OPLOSSINGEN

EEN GETEEKENDE VRAAG

De geteekende vraag luidde:

Heb je op bladzij 2 het sprookje al gelezen van dat jongetje, het meisje en 't aardmannetje?

DE SPELLENDE SPIN

De spin moest bij de eerste letter in het midden van het web beginnen te spellen en dan langs de spiraal, die door de dwarse draden gevormd werd, verder gaan.

De eerste letter was een D, de tweede een R, de derde een A, enz.

Zoo spelde de spin dan:

Draaien, altijd maar draaien, dan vind je de oplossing.

VERBORGEN STEDEN

De verborgen Europeesche stad was:

Hamburg.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
HEEFT EEN GELUKKIG IDEE.

